

Dues mirades

TV i realitat

JOSEP MARIA **Fonalleras**

Les últimes notícies sobre *realities* són esgarrifoses. Em parlen d'una colla de sacerdots de diferents religions que lluiten per convertir ateus. Guanya qui en convenç més. I també es veu que hi ha un programa en el qual participen persones que necessiten un transplantament i que s'esbatessen per ser els primers a passar pel quiròfan. El problema d'aquest tipus de coses no és que pensem que són barbaritats sinó que no pensem que siguin impossibles. Donem per fet que hi ha productors que han ideat un muntatge com aquest, que l'han dut a terme i que han trobat participants disposats a deixar-s'hi la pell. I l'ànima. I, per descomptat, espectadors que estan atents (o això pensen) no pas a una ficció narrada sinó a la narració

en directe de les vides autèntiques de persones com ells en situacions extremes.

Tot va començar amb aquest *Gran hermano* que ara fa quinze anys. Entràvem en la més inaccessible intimitat sense parar esment que tot plegat -a pesar dels llençols, de les llàgrimes, dels excessos- no era sinó una dramatització amb un guió més o menys nítid, més o menys adulterat. La televisió més real no era sinó la més irreal de totes, fins a arribar als límits més impensables, els que ara es travessen. Pensem-hi, perquè tots hi hem entrat, en aquest ull que ho veu tot. I tots hem mirat a través de les múltiples càmeres. Per comprovar que som, realment, millors que ells. ¿O no és aquest el secret? ≡

Nàufrags

EMMA **Riverola**

No, no en tinc prou, diu ella mentre agafa l'auto-bús a les sis del matí. Ha deixat preparat l'esmorzar dels nens. Ells s'aixecaran sols. El pare fa temps que va fer les maletes i va anar a buscar-se la vida. Deu hores de feina que potser s'allargaran i un sou de misèria que a penes dóna per sobreviure... No, no en tinc prou, diu ell. Una altra vegada, un contracte de pràctiques. I ja en van cinc. Una carrera, dos màsters i un seguit d'incertesa... No, no en tinc prou, es desespera ella. 53 anys. Després de més de 30 treballant, després de l'acomiadament i l'atur, una feina temporal d'auxiliar. Seria un insult si no fos una fràgil taula de salvació. Ja ni recorda el que era comprar sense

fer comptes davant el lineal.

Submergits al pou amb l'aigua a dos mil·límetres del nas. L'espai just perquè l'oxigen penetri per les fosses nasals, arribi als pulmons i permeti continuar vivint. Una respiració excessivament profunda podria colar una gota pel conducte respiratori. Si fos així, l'epiglotis li tancaria el pas. Si el líquid superés el primer obstacle, la tràquea protegiria els pulmons i la tos intentaria expulsar l'aigua. Però llavors, aquesta entraria a raig. No, impossible moure's. Quiets. Paralitzats. Respirar per viure. Imbòbils per seguir respirant. Per a molts, la recuperació de la feina és la perpetuació de la seva misèria. Un mar d'esperances naufragades. ≡

Finestra d'auxili

ÁNGELES
González Sinde

Cap dona

Cap dona neix puta, diu un manifest que circula a la xarxa. El firma un grup de dones preocupades per la inclusió de la regularització de la prostitució en el programa electoral d'alguns partits. Parlem d'això com si només afectés les dones, però els usuaris són homes. Hi ha oferta perquè al nostre país la demanda és gran. Em sorprèn que com més educació sexual, més tolerància i llibertat de costums, de facilitats per fer i desfer els vincles, hagin augmentat exponencialment la pornografia i la prostitució. Mentre unes dones ens acostàvem a cotes més altes d'igualtat, al mateix ritme altres eren sotmeses, la majoria estrangeres. Una vegada traspassen la frontera, queden a expenses dels seus ocupadors o extorsionadors i es perden completament a si mateixes.

Per un altre costat, hi ha els que s'autodenominen treballadores sexuals i sostenen que és una feina sense més ni més que hauria d'estar reconeguda i protegida perquè es pot exercir lliurement i sense cap altre dany per

La prostitució ha crescut exponencialment a Espanya perquè la demanda és molt gran

a la psique i la dignitat que la que es pateix en una altra feina qualsevol. Em toca respectar aquesta idea, encara que no la comparteixi. Cadasci viu el sexe d'una manera, però no és una expressió del jo ni un contacte amb l'altre que deixa indiferent. La relació sexual és un terreny on passen moltes més coses de les que a simple vista es perceben.

L'important manifest al·ludeix moltes de les circumstàncies que han permès l'enorme desenvolupament de la indústria de la prostitució, però també subratlla la connexió entre prostitució, masclisme i desigualtat. Si els nostres candidats volen parlar de prostitució, s'hauran de preguntar per què a Espanya hi ha homes (cada vegada més joves) que sol·liciten sexe pagat amb dones que saben que estan sotmeses, perquè els altres ho acceptem, què diferencia les seves idees de les dels seguidors de Boko Haram que retenen 2.000 dones i nenes als boscos de Nigèria. Són preguntes que estremeixen. ≡

El debat sobre l'estructura de l'Estat

Margallo i les ambaixades de Sancho

El Govern central redueix el paper de les autonomies en política exterior al de mers comparses

JOAN **Ridao**

Fa uns dies, el comissari en cap dels Mossos d'Esquadra va denunciar, sobre la lluita policial contra el gihadisme, que la informació policial europea no es bolca sobre el cos que en té la competència perquè el Govern central interpreta que «tot el que pot tenir a veure amb internacional és de la seva competència». Aquesta declaració, per si mateixa bastant descriptiva de la involució cap on s'encamina l'Estat autòmic de la mà del PP, ve a tomb per recordar que el mateix Govern central acaba de recórrer la llei catalana d'acció exterior i que el Parlament espanyol ha aprovat a instància seva dues lleis que redueixen el paper de les comunitats en aquesta matèria al de mers comparses.

I TOT AIXÒ sota l'argument que la Constitució reserva a l'Estat la competència exclusiva en matèria de «relacions internacionals», al Govern central la direcció de la política exterior i a les Corts Generals el consentiment sobre certs tractats. O sigui que, mitjançant una interpretació rígida i gramatical de la Carta Magna, desmentida per la praxi diària i la jurisprudència del Constitucional, es pretén imposar un model d'acció exterior de *quillòmetre zero*, com l'anterior al 1978,

on tot comença i s'acaba a la Puerta del Sol.

¿I quin és el fonament de tanta involució? ¿Què motiva tant zel centralista, al marge de les susceptibilitats que genera el procés sobiranista? ¿Potser és la «diplomàcia pública» de la Generalitat, destinada a influir sobre coses disperses en l'opinió pública d'altres països, mitjançant *think tanks* o bé oenagés? ¿Són les delegacions comercials, titlades d'«ambaixades» per les hosts de **Margallo**?

D'entrada, si s'examinen els motius del recurs, el primer que es percep és que la competència estatal es concep com una facultat omnímoda, que abraça tota responsabilitat sobre qualsevol activitat amb transcendència exterior. A més, li vénen al darrere tant la llei de l'acció i del servei exterior com, en menys mesura, la de tractats i altres acords internacionals, la primera amb un informe molt crític del Consell d'Estat i amb la severa oposició de totes les minories parlamentàries i de diverses comunitats. I no és estrany, perquè consagren la capacitat estatal de sotmetre qualsevol tipus d'acció autònoma amb projecció exterior a l'observança de les directrius del palau de Santa Cruz. En l'origen d'aquesta reinterpretació hi ha la sentència sobre l'Estatut. Aquest, a l'intentar normativitzar la realitat i la jurisprudència

NUALART

constitucional (com abans havia fet el valencià, i més tard l'andalús i aragonès), va obtenir una declaració de constitucionalitat, però amb l'avertència que «la qüestió de fons no s'havia de resoldre en els estatuts i requeria una normativa estatal clara».

PERÒ UNA COSA és que el TC hagués argüit la necessitat d'una regulació estatal, i fins i tot conferit a l'Estat determinades potestats de coordinació per solucionar no sé quins perjudicis, i una altra és que s'ignori deliberadament el que el mateix TC ha dit sobre les facultats autònòmiques de projecció exterior referides a matèries d'estricta competència de les comunitats, sobre les quals no ha llançat cap retret i ha admès que és una manifestació d'autonomia política per gestionar els seus

propis interessos. Per cert, que la disposició addicional sisena de la llei d'acció exterior, sota la rúbrica *Eficiència i estalvi al Servei Exterior de l'Estat*, conté la que podríem anomenar *clàusula antiambaixades*: d'acord amb el «principi d'eficiència en l'assignació i utilització dels recursos públics» de la cèlebre llei d'estabilitat pressupostària, es recomana la integració de les unitats o serveis exteriors de les comunitats en immobles de l'Estat, així com l'adhesió als esquemes de centralització, contractació i despesa d'aquest, cosa que, per si mateix, no incideix només sobre el principi d'autonomia política sinó també sobre el d'autonomia financera.

Per la seva part, la llei sobre tractats omet referències a l'activitat administrativa o normativa de les autonomies: no preveu la seva participació en la designació de representants de l'Estat, ni l'execució de tractats mitjançant lleis autònòmiques, ni que una comunitat pugui promoure tan sols la suspensió o denúncia d'un tractat que creu que la perjudica.

Així doncs, com en aquell episodi quixotesco de l'illa Barataria -on per provocar la hilaritat de la concurrència Sancho és promogut a fals ambaixador del que en realitat era un modest llogaret-, les comunitats, i naturalment també la Generalitat, van camí de convertir-se en aquest petit poble. Per cert, ubicat, diuen, entre Arganda i Madrid. ≡

Professor de Dret Constitucional i Ciència Política de la UB.